

РЕШЕНИЕ

№ 32419

гр. София, 17.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав, в
публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **6175** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Образувано е по жалба от Б. И. В., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Е. И., срещу заповед № 3286з-1386/14.04.2026 г. на ВПД директор на ГДНП, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 14099/23.10.2010 г., извършена в 04 РУ – СДВР на оспорвания.

С жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Сочи се, че жалбоподателят е осъждан еднократно за престъпление, извършено преди повече от 15 години, като от него не е извършено повторно престъпление, нито дори административно нарушение. Развиват се съображения, че целите на полицейската регистрация и продължаването ѝ противоречи на решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/22 г. Прави се искане заповедта да бъде отменена, като се претендират и разноски.

Ответникът - директорът на ГДНП, в писмена защита оспорва жалбата като неоснователна и развива съображения за законосъобразност на процесната заповед. Изтъква, че същата е в съответствие както с разпоредбите на ЗМВР, така и с правото на ЕС. Излага аргументи, че обработката от органите на МВР на данните във връзка с полицейската регистрация е единствено за целите на чл.72 от ЗМВР, поради което те не са общодостъпни и не се засягат правата на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена

от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК за процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

От данните по делото се установява следното:

От страна на жалбоподателя в ГДНП е постъпило искане с рег. № 328600- 63870/18.11.2016 г. по описа на ГДНП за снемане на полицейската регистрация, като в отговор е издадена заповед рег. № 32863-723/27.02.2017 г. по описа на ГДНП за отказ за снемане на полицейска регистрация с рег. № 14099/23.10.2010 г., като административният акт не е оспорен по съдебен ред и същият е влязъл в сила.

На 15.07.2024 г. по описа на СДВР е постъпило заявление от пълномощника на жалбоподателя, адв. Е. И., за снемане на полицейската му регистрация в 04 РУ - СДВР. В същото е посочено, че той е бил задържан и му е било повдигнато обвинение за извършени престъпления по чл.198, ал.1, пр.1, вр. чл.20, ал.2 от Наказателния кодекс (НК) и по чл.216, ал.1, пр.2 от НК по досъдебно производство (ДП) № 2557/2010 г. по описа на 04 РУ - СДВР, като делото е приключило със споразумение по НОХД № 8302/2011 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). Посочено е, че Б. В. е възстановил изцяло причинените щети преди сключване на споразумението и е изтърпял наложеното му от съда наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е било отложено за срок от три години. Същият е реабилитиран по право, срещу него не са образувани наказателни производства и не е бил осъждан повторно. В искането се цитира Решение С-118/22 на СЕС и се акцентира на обстоятелството, че Б. В. е еднократно осъждан - за деяния, извършени преди 15 години, като нито тежестта на обвинението, нито тази на наложеното наказание обуславяли поддържането към настоящия момент на полицейската регистрация. В отговор на искането от страна на ГДНП е посочено, че не са установени настъпили промени в обстоятелствата и фактите, визирани в предходната заповед № 32863-723/27.02.2017 г. и че не са налице основания за снемане на полицейската регистрация № 14099/23.10.2010 г., тъй като има влязъл в сила административен акт, заповед № 32863-723/27.02.2017 г. на ГДНП за отказ за снемане на полицейската регистрация на Б. В., със същия предмет и между същите страни.

От пълномощника на жалбоподателя е подадена жалба до АССГ срещу мълчалив отказ за издаване на заповед по чл.21, ал.1 от Наредбата, като с решение № 24586 от 22.11.2024 г. същият е отменен, а административната преписка е изпратена на органа за произнасяне с мотивиран акт при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени със съдебното решение. Издадена е заповед с рег. № 32863-1431/07.04.2025 г. по описа на ГДНП за отказ за снемане на полицейска регистрация с рег. № 14099 от 23.10.2010 г., която е оспорена по съдебен ред пред Административен съд - София град. С решение № 23362 от 07.07.2025 г., постановено по адм. дело № 5756/2025 г., АССГ отхвърля оспорването на Б. И. В. срещу заповед рег. № 32863-1431/07.04.2025 г. на ГДНП. Решението на АССГ е обжалвано пред ВАС, като с решение № 2077 от 23.02.2026г., постановено по адм. дело № 11034/2025г., касационната инстанция отменя първоинстанционното решение на АССГ и вместо него е отменена заповед с рег. № 32863-1431/07.04.2025 г. по описа на ГДНП и преписката е върната на директора на ГДНП за ново произнасяне, при спазване на дадените с мотивите на решението указания по тълкуване и прилагане на закона. В решението си ВАС е приел, че при подаване на последното искане са били налице нови фактически обстоятелства, които не са идентични с тези по подаденото предходно заявление от 2016 г., въз основа на които е била издадена заповед № 32863-723/27.02.2017 г. на директора на ГДНП. Заповед № 32863-1431/07.04.2025 г. на ВПД директора на ГДНП е отменена, като преписката е върната на административния орган с указания, че същият дължи извършването

на проверка, при която следва да се направи съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни), както и да се прецени тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация.

След връщане на преписката административният орган е издал обжалваната в настоящото производство заповед № 3286з-1386/14.04.2026 г., с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 14099/23.10.2010 г., извършена в 04 РУ – СДВР на Б. И. В.. Като мотиви на постановения отказ е посочено, че прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл.68, ал.6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация. Посочено е, че ЗМВР не предвижда срок или обстоятелства за снемане на полицейска регистрация при постановена осъдителна присъда на лицето, както и срок за периодична проверка на необходимостта от съхранение на личните данни. Разпоредбата на чл.7, ал.1 от Инструкция № 8121з-1280/07.10.2021 г. за обработване на лични данни в МВР предвиждала срокът за съхранение да е 50 години от започване на обработването, а срокът за периодична проверка – 5 години. В изпълнение на съдебното решение органът е извършил преценка на необходимостта от обработване на данните, въз основа на която е установил, че в информационните фондове на МВР не са обработвани лични данни на Б. И. В. за други приключени/неприключени наказателни производства, освен ДП № 2557/2010 г. по описа на 04 РУ – СДВР, пр. пр. № 59005/2010 г. по описа на СРП, по която е извършена и полицейската регистрация. Установил е също, че В. е реабилитиран по право на основание чл.88, ал.1 от НК. От справка в информационния фонд на МВР, направена с нарочна цел за новото произнасяне, издателят на оспорения акт е констатирал, че жалбоподателят е задържан в 04 РУ – СДВР през 2010 г., два пъти през 2011 г. и 2012 г. на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР в качеството му на извършител на престъпление. Въз основа на това с оспорената заповед е прието, че настъпилата реабилитация по право не е достатъчна за да се приеме, че е отпаднала необходимостта от идентифициране на лицето като от съществено значение било извършеното тежко престъпление с висока степен на обществена опасност. Административният орган счита, че изтеклият период от време от извършване на деянията не може да обоснове отпаднала необходимост от съхраняване на специфичните данни за осъденото лице за целите на оперативно-издирвателната дейност по чл.8, ал.1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл.6, ал.1, т.1 от ЗМВР. За неотнормирани директорът на ГДНП е приел и доводите за завършено от лицето висше образование, започване на работа, семейното му положение и деца, тъй като тези обстоятелства нямали връзка с извършените от лицето противоправни деяния.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, като съгласно чл.68, ал.6 във вр. с чл.29, ал.1 от ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи в качеството му на администратор на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица. Със заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. (л.35) на министъра на вътрешните работи на основание чл.68, ал.6 във вр. с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 от ЗМВР директорът и заместник-директорите на ГДНП са оправомощени да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и същият съдържа всички изискуеми по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, в това число фактически и правни основания. Не се констатира и извършени при постановяване на оспорения акт съществени нарушения на

административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Според ал.2 на същия законов текст в приложимата му редакция, полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал.1, която се осъществява при условията на този закон.

Съхранението от полицейските органи на лични данни и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл.1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива. Съгласно чл.4, § 1, б.,в“ от нея, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл.4, §1, б.,„д“ от Директива 2016/680 държавите членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

Разпоредбата на чл.26, ал.1 от ЗМВР определя правомощията, които имат органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, като ал.2 на същия законов текст изрично предвижда, че сроковете за съхранение на данните по ал.1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Съгласно чл.27 от ЗМВР, данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл.68 от ЗМВР, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

Във връзка с изр. първо на чл.26, ал.2 от ЗМВР е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Според чл.2, ал.2 от Инstrukцията, целта на обработката и съхранението на тези лични данни е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред.

Текстът на чл.3 от инструкцията регламентира обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер.

В Решение от 30 януари 2024 г на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-118/22 е посочено, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването,

разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Предвид изложените в цитираното решение на СЕС съображения, следва да се приеме, че административният орган дължи преценка необходимо ли е продължаването на съхраняването на личните данни на жалбоподателя и дали това съхраняване все още обслужва целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

От горесцитираната правна уредба се налага изводът, че обработваната в информационните фондове на МВР информация е основен източник на данни за полицейските органи и други държавни органи в страната и чужбина по отношение на лица, спрямо които са били събрани достатъчно доказателства за виновността им в извършване на престъпление от общ характер. Също така, тази информация подпомага реализирането от органите на МВР на поставените цели по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазването на обществения ред. Събирането, съхраняването и обработването на тази информация обаче, във всички случаи е задължително да става при спазване на предвидената национална и международна уредба, като в пълна степен се гарантират и защитават правата и интересите на гражданите. Следва да се постигне равновесие между личните и обществените интереси, което да позволи да се гарантира както сигурността на обществото, така и правата и свободите на отделната личност.

Необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел следва да бъде установявана във всеки конкретен случай, като се отчита рискът, който представлява осъденото лице, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението, изминалия период от време и липсата на извършени последващи престъпления.

В случая ответникът е приел, че независимо от настъпилата реабилитация по право във връзка с присъда, постановена по НОХД № 8302/2011 г. по описа на СРС за престъпление по чл.198, ал.1, пр.1 от НК, липсва правно основание за снемане на полицейска регистрация на Б. И. В.. Твърдяната необходимост от съхраняването и обработването на личните данни на Б. В. с цел противодействие на престъпността и опазване на обществения ред съдът намира за необоснована и недоказана. Изложените доводи, че продължаването на обработването на тези данни е не само законосъобразно, но и наложително за защита на обществения интерес и ефективното функциониране на системата за вътрешна сигурност, настоящата инстанция намира за бланкетни и неподкрепени с доказателства и данни касателно

конкретното лице, субект на полицейската регистрация. Проверката, освен предвидените в чл.3 от Инstrukция № 81213з-748/20.10.2014 г. основания, трябва да включва събиране и анализ на обширен кръг от данни, свързани с личността на субекта на данните - естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, възрастта, на която е било към момента на деянието, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, изтеклия период от време към момента, както и всички други особени обстоятелства, които са известни на органа, относими към това лице. Съдът намира, че макар и тези въпроси да са обсъдени в съответствие с дадените със съдебното решение указания, същите не са подложени на анализ, а само бланкетно е посочено, че посочените обстоятелства са неотнормими към сваляне на полицейската регистрация на Б. И. В., тъй като същите нямали връзка с извършените от лицето противоправни деяния. Посоченото в акта наличие на сведения за задържане на лицето на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР през 2010 г., два пъти през 2011 г. и 2012 г. очевидно се отнася за извършеното от жалбоподателя престъпление, за което същият е изтърпял наложеното му наказание, тъй като в акта е посочено също, че от информационните фондове на МВР не се установява обработване на лични данни на Б. И. В. за други приключени или неприключени наказателни производства, освен ДП № 2557/2010 г. по описа на 04 РУ – СДВР, пр. пр. № 59005/2010 г. по описа на СРП, по която е извършена и полицейската регистрация.

От изложените в оспореното решение мотиви съдът намира, че само по себе си обстоятелството, че липсва нарочно правно основание за заличаване на личните данни в случаите на осъждане, не може да служи като основание за продължаване на обработването на личните данни на жалбоподателя, далеч след реабилитацията му. Също така не се установяват други обстоятелства, поради които да се приеме, че жалбоподателят представлява риск за обществото. Напротив, жалбоподателят е осъден еднократно за престъпление, извършено преди повече от 15 години, като няма данни за извършено от него повторно престъпление. Неправилно административният орган е възприел като неотнормими посочените от оспорващия обстоятелства относно завършеното от него образование, неговата трудова ангажираност, семейното му положение, обвързано и с дългия период от време, изминал от момента на извършеното престъпно деяние. Предвид горното съдът намира за необоснован направения от директора на ГДНП извод за наличие на необходимост от обработването на процесните лични данни към настоящия момент. Обжалваната заповед не съответства на целта на закона да осигури защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679, както и във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания,

включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване.

Предвид изложеното заповедта следва да бъде отменена и на основание чл.173, ал.2 от АПК административната преписка да бъде върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на дадените с мотивите на настоящото съдебно решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноси в общ размер на 515,11 евро, от които 5,11 евро за заплатена държавна такса и 510 евро за адвокатско възнаграждение. Неоснователно е направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което надхвърля определения в чл.8, ал.2, т.10 от в Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа минимум с по-малко от 50 евро, като фактическата и правна сложност на делото и осъществения обем и качество на адвокатска защита не предполагат намаляването му.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, второ отделение, 30-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № 3286з-1386/14.04.2026 г. на ВПД директор на ГДНП, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 14099/23.10.2010 г., извършена в 04 РУ – СДВР на Б. И. В..

ИЗПРАЩА преписката на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за произнасяне по искане с вх. № 513000-49511/01.07.2024 г. от Б. И. В., съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на Б. И. В. сумата от 515,11 евро (петстотин и петнадесет евро и единадесет евроцента), представляваща направените по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: